

Perpetuum homine

Bilo je na svim vijestima. *Izašli smo iz krize*. Dani su neki brojevi, prikazane neke tablice. Neki važni ljudi izrekoše nekoliko riječi. Na kraju se svi zajedno nasmijaše dok su im blicevi osvjetlavali obraze. A onda reklame.

Ugasio sam televizor. Sat na zidu pokazivao je pet minuta do ponoći. Koliko sam ja znao, ponoć je već odavno mogla proći. Sat je uvijek kasnio. Ili je pak išao prebrzo. *Vrijeme je relativno*, zaključio je Einstein i dobio Nobelovu nagradu. *Moj sat je relativan*, zaključio sam ja, ali od Nobela ni traga. Nevažno.

Bio sam umoran. Ne od činjenice da će skoro ponoć (ili je bila prošla) i da bih trebao spavati, nego od svega. Od vijesti, od svijeta, od ljudi, od života. Od samog sebe. Ne bijaše to iznenadna tjeskoba, napadaj unutarnjeg čemera. Mučilo me to već poduže vrijeme. Počelo je sa sitnicama. Prvo mi je smijeh postao čudan. Ne samo moj, svačiji. Izgubio je svoj okus, slast. Umjesto normalnog veselja, činio mi se manjkavim, bezveznim, pa čak i odurnim – sklanjao sam se od njega što sam bolje mogao. Zatim mi se zgadio njegov izvor i podrijetlo: ljudi. Živcirali su me svi po redu, a najviše oni koji bijahu zabrinuti za me. Bježao sam od njih, povlačio se u sebe, u samoću. Ondje nije bilo zabrinutih upita, tuđeg mišljenja, dobrodušnih savjeta i obzira prema drugima. Nije bilo smijeha. Ondje sam otpočinuo, gutajući svoje emocije sve dublje, i neko sam vrijeme bio dobro. Naravno, tome je došao svršetak. Nisam više mogao izdržati. Zato sam odlučio ono što ću ove večeri izvršiti.

Pripreme su potrajale, poglavito jer me mučila krucijalna stvar: na koji način da si oduzmem život? Pištolj – brz, efikasan, ali nemam Alberta da mi ga posudi. Tablete – lako dostupne i upotrebljive, ali želim li doista svoje posljednje ovozemaljske trenutke provesti gušeći se u vlastitoj bljuvotini?! *Najbolje je bježat' pod oblake*, reče Smail-aga. Dakle vješanje – jednostavno, ali neprivlačno, a i nikada nisam znao vezati čvorove. Rezanje žila – previše neuredno.

Sjetih se Tolstoja. Njegova se Ana u grozničavu stanju bacila pod vlak. Tako ću učiniti i ja. Doduše, neću skončati na tračnicama; znajući pouzdanost hrvatskih vlakova, mogao bih završiti samo s uganućem gležnja. Uz to, bila bi prevelika publika. To što sam ja završio sa životom, ne znači da moram istraumatizirati nečiji tuđi svojim posljednjim činom.

Živio sam u zgradi. Sivoj, neuglednoj, baštini stihijske arhitekture. Koliko god ružna bila, s njenog se krova prostirao predivan pogled na grad. Dobro mjesto za umiranje. Imala je sedamnaest katova; pad bi trebao trajati oko tri sekunde. Tri, dva, jedan – i ?

Posljednji put osvrnuo sam se po svome stanu: toliko stvari, toliko praznih uspomena. Ništa mi neće nedostajati; možda samo zidni sat – disfunkcionalan kao i ja. Sada su mu se kazaljke poklopile na dvanaestici; ponoć (možda). Uspentrao sam se na vrh zgrade. Krov je bio ravan i mračan, ali oko mene... Tisuće svjetala uličnih lampi tjeralo je tamu, a na noćnomu nebu njihov odraz, tisuće zvijezda. Na tren se pokolebah, ali samo na tren.

Stao sam na rub provalije, tog ponora dubokog pedeset metara. Samo jedan korak. Da kažem svoje zadnje riječi? Nema nikoga tko bi slušao. Da se pomolim? Opet, nema tko slušati. Pogledom okrnih zvijezde, pa se nisam mogao suzdržati. *Čovječe pazi/ da ne ideš malen/ ispod zvijezda!... Na svom koncu/ mjesto u prah/ prijeđi sav u zvijezde!*

Oslobođenje od svega. Zakoračio sam u ništa.

Bilo je na svim vijestima. *Čovjek čudesno preživio pad sa sedamnaestoga kata!* Pokazana je slika muškarca. Neki je liječnik govorio o medicinskom fenomenu, a svećenik je ukazivao na božansku providnost. A onda reklame.

Ugasio sam televizor. Bolnički madrac bio je bolno pretvrd pod mojim plećima, žuljao me na svim krivim mjestima. Sat na zidu radio je pravilno i po propisu – nisam se mogao naviknuti na njegovu točnost. Uskoro će četiri poslijepodne; početak posjeti. Posljednjih dana svi su se željeli družiti sa suvišnim čovjekom. Navraćali su svakodnevno, donoseći mi poklone i pričajući o slavi koju sam neočekivano stekao preko noći.

Ja sam se, začudo, tome radovao. Ne znam zašto, ali više nisam bio ona osoba čije se jedno tijelo skoro smrskalo o kruti asfalt. Pad me promijenio. Na trenutak sam uistinu umro. Na trenutak sam uistinu *razumio*. *Post nubila phoebus*.

Četiri sata. U sobu su nahrupili moji prijatelji. Donijeli su sa sobom bocu najdražeg mi vina da zajedno proslavimo život. *Daj mi pehar vina; u njem utapam svaku neslogu među nama*. Medicinska sestra ljutito je protestirala i prijetila da će otići po doktora. Oni su je pokušavali odgovoriti nudeći je čašom domaće kapljice. A ja?

Ja sam se od srca smijao.

Robert Sviben, 3.g2

Srednja škola Zlatar

Mentorica: Ljerka Gajski Markulin